

Lianne samen met de Nederlandse pater Johan Visser die de DB scholen in Cambodja heeft opgericht.

FIDESCO

Cambodja

Sihanoukville

កំពង់ព្រៃសំរោង

Geloof in samenwerking

December 2023

Don Bosco school

Hallo lieve allemaal!!

Ik ben nu ongeveer twee maanden in Cambodja. Toen ik deze eerste nieuwsbrief wilde gaan typen, wist ik niet waar ik moest beginnen. Ik heb jullie zoveel te vertellen!! In mijn eerste maand was ik in de hoofdstad van Cambodja, Phnom Penh. Daarna ben ik officieel verhuisd naar mijn missieplek Sihanoukville.

Aankomst

Na in Nederland afscheid genomen te hebben van iedereen begon eindelijk mijn lange reis. Alles verliep ontzettend goed. Bij aankomst in Cambodja werden mijn mede-Fidesco vrijwilligster Alix en ik ontvangen door een groep leerlingen van de Don Bosco (DB) school. Ze stonden met spandoeken en veel gejuich ons op te wachten. Wat een ontzettend warm welkom kregen we. Ik werd meegenomen naar de DB school waar ik één dag moest wachten op mijn bagage. Daar werd mij verteld dat ik mijn eerste zes weken hier zou doorbrengen omdat de leerlingen over twee weken een grote vakantie hadden.

Alix en ik op weg naar de Don Bosco school

Ik verblijf bij de congregatie van de Salesianen van Don Bosco. Ik zal deelnemen aan hun gebedsleven dat bestaat uit ochtendgebed, Heilige Mis en avondgebed. Ook eten wij samen met de Salesianen en nemen wij deel aan sommige bijeenkomsten. De orde van de Salesianen van Don Bosco is natuurlijk ontstaan door de Heilige Don Bosco zelf. Een Italiaanse priester die zijn scholen is begonnen in Italië. Hij zette jongeren-groepen op om arme jongeren onderwijs aan te bieden. Vandaag de dag zijn er 3600 scholen verspreid over heel de wereld. Ze geven niet alleen les in schoolvakken maar ook levenslessen. Het onderwijs dat zij aanbieden is gratis. Daarom bezoeken zij de armste gebieden in Cambodja om vanuit daar jongeren de kans te geven op een diploma.

Eerste weken

De eerste paar weken in Cambodja waren ontzettend indrukwekkend. In het begin ben ik direct begonnen om de taal Khmer te leren. Daarnaast heb ik wat tijd kunnen doorbrengen met de studenten voordat zij op vakantie gingen. In het begin merkten we dat de leerlingen wat verlegen waren in de omgang. Dus de eerste week ben ik zo vaak mogelijk naar hen toe gegaan om met hen te spreken. Ook houden zij erg van zingen en dansen. Daarom doen zij elke vrijdag en zaterdagavond karaoke. Na ongeveer een week kenden wij de studenten een beetje en kwamen zij ook naar mij toe om praatjes te maken. Ik probeerde te spreken in mijn beste Khmer en zij in hun beste Engels. Dit zorgde natuurlijk voor grappige situaties waarbij wij veel hebben gelachen.

Sophe met zijn mooie bril

Het is hier in de cultuur ook heel normaal om elkaar veel aan te raken. Zo zie je vaak dat zij elkaars handen vasthouden, aan jouw haar zitten of veel knuffels geven. Hier zijn zij ook erg open over alles. Ze vragen mij vaak dingen zoals: Waar ga je naartoe, wat ga je nu doen, hoe oud ben je, hoeveel weeg je, wat ga je eten? Dat zijn allemaal vragen omdat zij graag interesse in mij willen tonen en zij gebruiken het als gespreksonderwerpen. In het begin was het even wennen maar op een gegeven moment merkte ik ook dat ik niet altijd antwoord hoeft te geven. Voor de rest zijn de mensen hier erg respectvol. Ze groeten je altijd met een buiging en de handen tegen elkaar. Hoe hoger de handen, hoe meer respect.

Weetjes. . . .

De Don Bosco school was de eerste school die, na de nare tijd onder de Rode Khmer, weer lesboeken ging drukken. Vanwege de oorlog waren al het lesmateriaal en boeken vernietigd.

De Salesianen zijn in 1991 begonnen met de bouw van de scholen. Dit was een van de eerste bouwprojecten na de oorlog. Het land werd toen goedkoop verkocht en de scholen zijn opgebouwd vanuit donaties.

Meteen nadat de grens weer geopend was, zijn er missionarissen van Don Bosco naar Cambodja gekomen om in het land mee te helpen aan de opbouw.

Het is erg indrukwekkend dat de Salesianen nu vijf grote scholen hebben in Cambodja.

Verhalen

Naarmate de tijd verstreek, kreeg ik veel meer persoonlijke verhalen van mensen te horen. Verhalen die mij echt wel raakten. Ik heb hele mooie verhalen gehoord maar ook heel droevige. Ik wil graag twee van die verhalen met jullie delen.

Het eerste verhaal dat ik wil delen gaat over onze kokkin in Phnom Penh. Een ontzettend zachte en lieve vrouw die voor de broeders en ons zorgt. Elke keer, wanneer ik de keuken binnenliep, groette ze mij met een glimlach en bood zij mij veel eten aan. Op een dag raakten wij in gesprek en zij vertelde mij over haar kinderen. Ze vroeg of ik een foto wilde zien en natuurlijk wilde ik dat. Trots vertelde zij dat ze allebei naar school gaan en bij haar zus wonen. Toen ik opkeek van de foto's naar haar, zag ik dat er tranen over haar wangen liepen. Zij vertelde mij dat zij haar kinderen maar twee keer per jaar ziet. Ze is uitgehuwelijkt en haar man heeft haar verlaten. De kinderen wonen ver weg en telefonisch contact lukt haast niet. Zij is degene die werkt zodat de kinderen inkomsten hebben om te leven. Helaas komt dit bij veel gezinnen voor in Cambodja. Gezinnen waarbij de ouders de kinderen verlaten en de zorg aan een ander familielid overlaten. Hier heb ik toch wel even mee gezeten. Ik had veel vragen in mijn hoofd en vond het zo erg! Gelukkig zijn de Salesianen erg open hier en kon ik hen veel vragen stellen. Doordat ik situaties nu beter kan begrijpen, kan ik mij er ook beter bij neerleggen.

Gelukkig is het tweede verhaal, dat ik jullie wil vertellen, een heel simpel, maar voor mij een heel vrolijk verhaal. Sophe is één van de schooljongens die ook op de school woont. Het is een vrolijke 16-jarige jongen. Vaak stuitte hij om ons heen omdat hij graag met ons wilde spreken, alleen is zijn Engels erg gebrekkig. Dat maakte ons niet uit want wij konden veel met hem lachen. Sophe heeft erg slecht zicht aan zijn ogen. Dit heeft hij waarschijnlijk al sinds zijn geboorte, maar omdat er nooit geld was voor een dokter of een bril, heeft hij hier altijd mee rondgelopen. Na een tijdje kwam er een donatie binnen en dat zorgde ervoor dat Sophe naar de dokter kon en hij een bril mocht uitzoeken. Nadat hij terugkwam met zijn nieuwe bril, rende hij naar mij toe en stond hij voor mij te springen om trots zijn bril te laten zien! Hij was zo blij. Je zag dat hij daardoor beter mee kon spelen met de andere leerlingen. Dat dingen, zoals lezen en zelf lopen, allemaal makkelijker werden.

Het raakte mij echt om te zien dat een simpele bril, waar ik in Nederland helemaal niet zo over na zou denken, ervoor zorgde dat deze jongen weer veel beter kon zien. Zo heb ik nog veel meer mooie verhalen. Maar deze wilde ik graag delen om te laten zien hoe zoiets simpels of een simpele donatie, echt een verandering kan brengen in iemands leven.

Cultuur

Ik heb de kans gekregen om, tijdens de vakantie van de leerlingen, Cambodja en haar geschiedenis wat te bezoeken. Zo ging ik naar 'S21' en 'The Killing Field' om mijzelf meer te verdiepen in de tijden van de Rode Khmer. Ook heb ik beroemde plekken bezocht zoals Angkor Watt. Daarnaast verbleef ik vier dagen bij een Cambodjaanse familie op het platteland (dit is het armste gedeelte van Cambodja). Dit was een hele ervaring aangezien wij op de grond slieden, de wc slechts een gat in de grond was en al het eten uit hun eigen boerderij kwam. Helaas konden wij niet communiceren met de mensen waar wij verbleven, maar wij werden met een warm welkom ontvangen. Zij hadden in het huis kamers klaargemaakt en slieden zelf buiten. Ook reikten zij ons veel eten aan en namen zij ons overal mee. Zo hebben wij veel huizen bezocht. Elke keer als wij bij iemand binnen liepen werden wij neergezet en kregen wij eten en drinken. Het verbaasde mij echt dat mensen zo weinig hebben en zoveel met ons deelden.

Hier werd ik ook erg geconfronteerd met het feit dat ik blank ben. Dit vond ik wel lastig omdat wij op een bepaalde manier behandeld werden. Mensen zagen het als een eer toen wij hen kwamen bezoeken, vanwege onze huidskleur. Toen ik dit merkte, ervoer ik een grote strijd van binnen. Het is namelijk erg onbeleefd om dingen af te wijzen, maar tegelijkertijd ben ik niet veel beter dan zij. Ik wil graag naast hen staan in plaats van boven hen. Dus vaak probeerde ik hen in Khmer veel te bedanken voor alles, aan te geven dat het eten erg lekker is en hen te groeten met hoog geheven en gevouwen handen.

Lessen voorbereiden.

Sihanoukville

Sihanoukville is één van de modernste steden in Cambodja. Dit komt omdat China heeft geïnvesteerd in deze stad. Het is een populaire plek om op vakantie te gaan vanwege de vele casino's, chique hotels en winkelcentra. De wegen zijn hier erg goed en er zijn veel stranden en eilanden. Helaas zijn er niet alleen voordelen. Er is veel moderne slavenij door de snelle productie van gebouwen. Ook zorgen de vele casino's voor meer verslavingen. Nu ik eindelijk in Sihanoukville woon, heb ik de plekken kunnen zien waar ik dit jaar ga doorbrengen. Mijn kamer is in het gebouw van de meiden, die verblijven op de school. Ik zal gaan helpen op de hotelschool, als lerares Engels en als hulp voor de kinderen op het internaat. Het was even wennen om hier weer opnieuw te beginnen. We kenden de school nog niet en de leerlingen en de leraren natuurlijk ook niet. Maar het was fijn om eindelijk op de plek te zijn waar wij gaan werken.

Geloof

Ik denk dat ik nog nooit zo dankbaar geweest ben tegenover God. Hij heeft mij al zoveel gegeven en ik ben hier nu maanden. Ik heb Hem mogen danken en al mijn moeilijkheden bij Hem mogen neerleggen. Hij heeft door veel mensen heen gewerkt en dat heeft mij erg geholpen in mijn missie. Ook voel ik mij veilig omdat ik mag weten dat dit Zijn missie is en dat ik de eer heb om hier te mogen zijn. Ik mocht echt leren om dingen los te laten en dat heeft ervoor gezorgd dat ik armoede ben gaan haten, maar wel grote liefde voel voor de armen.

Angkor Watt.

Don Bosco gemeenschap
in Phnom Penh.

Spelen met jonge
kinderen.

Onze eerste Engelse
les.

In het begin was het even wennen om deel te nemen aan de gebeden van de Salesianen maar naarmate de tijd verstreek, waardeerde ik het ritme van hun gebed. Het is fijn om elke dag de Heilige mis te vieren en samen met de gemeenschap te bidden.

Dank je well!

Ik wil iedereen graag bedanken voor alle donaties, gebeden en appjes. Ik heb veel steun gehaald uit alle lieve berichten. Het helpt mij echt in mijn missie om te zien dat zoveel mensen met mij meeleven. De vele, lieve berichten en steun neem ik mee in mijn missie en in mijn leven met de leerlingen hier. Ook wil ik jullie bedanken voor alle gebeden. Het is fijn om te weten dat ik zo word gedragen in gebed. Tot over drie maanden.

Lianne Christ

Onze leraar-
uniformen
kopen.

Wat is Fidesco?

Fidesco zendt professionals over de hele wereld uit om bij te dragen aan de volledige ontwikkeling van de bevolking. Fidesco werkt altijd samen met de lokale kerk. Fidesco heeft meer dan 2.000 vrijwilligers uitgezonden, waarvan 25 Nederlanders. Na een voorbereidingstraject gaan de vrijwilligers twee jaar op missie. Fidesco is als internationale vrijwilligersorganisatie goedgekeurd door het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken en is verder lid van verschillende NGO platforms. In Nederland is Fidesco erkend als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

Hoe kunt u bijdragen?

Lianne is niet alleen op missie, wij dragen haar mee. Elk gebed is belangrijk voor haar missie. Maar een missie kost ook geld. Daarom zijn financiële bijdragen welkom, groot of klein, eenmalig of regelmatig.

Internet

Op onze website vindt u de mogelijkheid om via Ideal of per tikkie rechtstreeks een bijdrage over te maken voor Lianne.

Bank

U kunt uw donatie rechtstreeks overmaken op onze bankrekening NL53 ABNA 0566 0142 97 t.n.v. Fidesco Nederland, Venlo. Vermeldt u er wel even bij dat het om een gift voor Lianne gaat.

Voor informatie of sponsoring:

Rooseveltlaan 2

www.fidesco.nl

info@fidesco.nl

2215 NX Voorhout

Bankrekening NL53ABNA0566014297

Tel: 0852-731732

t.n.v. Fidesco Nederland, Venlo

